

Via Crucis - Camí de la Creu

En temps de coronavirus

Mons. Bruno Forte, arquebisbe de Chieti-Vasto (Itàlia)

1

*Per acompanyar el dolor del Crucificat i entrar amb Ell en la llum de la vida,
que només Ell pot donar-nos per la força del seu Esperit.*

*Per acompanyar el dolor de tantes persones en aquest temps de prova,
marcat per la propagació del coronavirus, i per invocar l'alliberament per a tothom.*

Pregària per invocar l'alliberament del mal

Senyor Jesús, Salvador del món, esperança que mai no ens decebrà,
tingues pietat de nosaltres i allibera'ns de tot el mal!

Et demanem que puguem vèncer el flagell d'aquest virus, que s'estén arreu,
que es puguin guarir els malalts, preservar els qui estan bons,
sostenir els que treballen per la salut de tothom.

Mostra'ns el teu rostre misericordiós i salva'ns amb el teu amor immens.

T'ho demanem per intercessió de Maria, la teva Mare i mare nostra,
que ens acompanya amb fidelitat.

Tu que vius i regnes pels segles dels segles.

Amén.

I Estació

La condemna

Pilat els diu: «I de Jesús, l'anomenat Messies, què n'he de fer?»

Tots van respondre: «Que el crucifiquin!» [...]

*Llavors els deixà lliure Barrabàs i, després de fer assotar Jesús,
el va entregar perquè fos crucificat.*

(Mateu 27,22 i 26)

Has triat el teu lloc: l'últim. D'aquesta manera, cap crucificat de la terra podrà sentir-se sol. Abandonat per tothom, tu estaràs amb ell; el seu silenci, el teu; les seves llàgrimes, les teves; el teu abandonament en mans del Pare, la seva força, per continuar creient, esperant i estimant. Jesús condemnat, Senyor que dones vida, Sant que perdones, fes-nos capaços de convertir el dolor en amor, la prova en ofrena i pregària, el crit en silenci d'escolta, d'adoració i de compassió per a tothom. Kyrie, eléison! Senyor, tingues pietat!

II Estació

Carregat amb la creu

Els soldats se'l van endur a l'interior del palau, és a dir, al pretori, i convocaren tota la cohort. [...]

Acabada la burla, li tragueren la porpra, li posaren els seus vestits

i se l'endugueren fora per crucificar-lo.

(Marc 15,16 i 20)

El pes de la creu no era lleuger, feta de la fusta de la nostra terra, carregat amb les nostres històries, els nostres pecats i les nostres esperances. L'has pres damunt teu, Senyor home del tot, per fer-te proper a cada cor amb el teu amor tan humà, tan diví, i donar sentit a tot, consol silenciosos i amic, força de vida que ha vençut i vencerà la mort. Kyrie, eléison! Senyor, tingues pietat!

III Estació

Primera caiguda

Però ell era malferit per les nostres faltes, triturat per les nostres culpes.
(Isaïes 53,5)

3

Déu, pot caure? No, si és un ídol mort, presoner dels homes. Només el Déu viu cau, com avui cau tot amor que sap compartir, que té raons per perdre i per donar la vida. El Fill de Déu en la carn, caient, ha viscut la nostra fragilitat; aixecant-se, ha il·luminat la nostra esperança, avivant el ble que vacil·la, reforçant la canya esquarterada pel vent. Déu compassiu i de misericòrdia infinita, tingues misericòrdia de nosaltres!

IV Estació

La Mare

Simeó va beneir-los i digué a Maria, la seva mare: «Aquest infant serà motiu que molts caiguin i molts s'aixequin a Israel; serà una senyera que trobarà contradicció, i a tu mateixa una espasa et traspasarà l'ànima».
(Lluc 2,34-35)

No hi ha altre consol al teu dolor que el rostre de la teva Mare. La seva mirada alleujava les ferides del teu cor ferit per la manca d'amor dels homes i les dones. El seu silenci, partípcip del sofriment, que només l'amor sap sofrir i portar en humil custòdia, era bàlsam per a l'ànima, força compartida del perdó, caritat més gran que qualsevol rebuig ingrati. Maria, Mare de Jesús i mare nostra, intercedeix per nosaltres i acompanya'ns per vèncer la prova! Amén.

V Estació

El Cireneu

*Quan s'enduien Jesús, van agafar un tal Simó de Cirene, que venia del camp,
i li carregaren la creu perquè la portés darrere d'ell.*

(Lluc 23,26)

Que et moguéssis la pietat o bé l'ordre del soldat romà, mai no ho sabrem, poc importa, Simó de Cirene. El que importa és el gest, aquell moment de proximitat, de companyonia al Fill de l'home carregat amb la creu. Cireneu del Calvari, allà on et facis present sigui beneït el teu nom desconegut, beneïts els teus braços pietosos, beneït el teu camí sota el mateix pes. El Senyor que vas ajudar, ens ajudi a ser com tu, propers i solidaris per portar la Creu dels que pateixen. Amén.

VI Estació

La Verònica

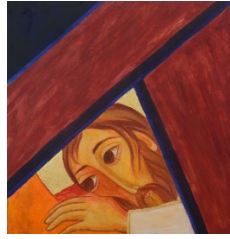
*Era menyspreat, rebuig entre els homes, home fet al dolor i acostumat a la malaltia.
Semblant a aquells que ens repugna de mirar.*

(Isaïes 53,3)

Una dona, un gest de mans pietoses per netejar-te el rostre, banyat de suor i de sang. Un pobre drap, tacat per l'empremta del teu patiment per nosaltres, relíquia preciosa del teu amor pels homes, carta purpúria adreçada a tot nascut de dona, per dir-nos que tu, el Fill, has vingut entre nosaltres per habitar i per consolar el dolor que ens oprimeix, per vèncer la mort i per donar-nos la vida. Ajuda'ns, Senyor, amb la teva misericòrdia! Amén.

VII Estació

Segona caiguda

*Salva'm, Déu meu; l'aigua m'arriba al coll.
M'enfonso en el fangar profund i no tinc on posar els peus,
em trobo dins les aigües abismals i els remolins se m'enduen.*

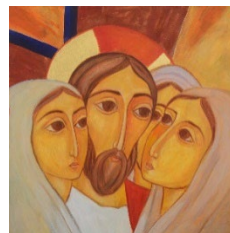
(Salm 69,2-3)

5

Aixafat sota el pes de la creu, impregnat del mal del món, del dolor de l'ésser humà. Així és, company de la nostra feblesa, carregat amb les nostres culpes, que silenciosament ens parlen del teu amor més gran. No ens estimes perquè t'hàgim estimat, sinó només perquè amb tu puguem, estimats, aprendre a estimar sota el pes de l'antiga i sempre nova fusta de totes les creus que oprimeixen la vida i la història. Kyrie, eléison! Senyor, tingues pietat!

VIII Estació

Les dones

*El seguia una gran gentada del poble,
i també moltes dones que feien mostres de dol i el planyien.*

(Lluc 23,27)

Les dones de Jerusalem tenien el do de les llàgrimes, et van seguir colpejant-se el pit pel pecat del món. I el seu plor va ser el de tots els éssers humans, de tots els nascuts de dona, caminants del crit que va del naixement fins a l'última agonia. Elles ploraven per tu, Fill de Déu, que fet home has vingut per suportar el dolor de tothom. Van plorar pels fills de totes les dones, perquè la seva creu s'uneixi a la teva, i perquè per la teva creu els arribi la llum de la vida. Mira el seu dolor i escolta la seva pregària, ressò també del nostre dolor. Tingues pietat de tothom, Crucificat Amor!

IX Estació

Tercera caiguda

*Quan era maltractat, s'humiliava i no obria la boca.
Com els anyells portats a matar o les ovelles mentre les esquilen,
ell callava i ni tan sols obria la boca.*

(Isaïes 53,7)

Caure de nou és el més humà dels actes, company de la fragilitat de la vida humana. I tu vas caure de nou, Déu molt humà, que t'has fet home, per habitar fins i tot les profunditats de la seva necessitat de vida, de força, de llum... Així, la teva victòria és la nostra, tu dones esperança a les nostres caigudes, i el teu amor ens ajuda, més enllà de cada caiguda, a superar la prova i vèncer el silenci de la mort. Kyrie, eléison! Senyor, tingues pietat!

X Estació

Els vestits

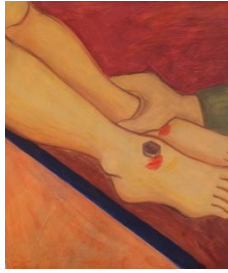
*Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat? [...]
es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meva roba.*

(Salm 22,2 i 19)

Ningú no es va quedar, tampoc va quedar la roba que cobria el teu cos, Déu fet pobre per amor dels pobres. La teva carn es va preparar així per a l'últim pas: foradada pels claus, xopa de sang, va ser matèria per al miracle nou del tercer dia, victòria sobre la mort, font de vida nova i eterna per a aquells que confien en tu. Vine a salvar-nos, Senyor molt humà, Redemptor del món! Amén.

XI Estació

Els claus

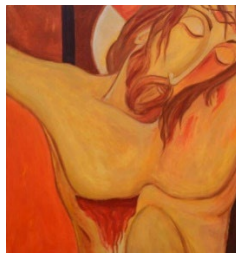
Eren les nou del matí quan el crucificaren. [...] Juntament amb ell van crucificar dos bandolers, l'un a la seva dreta i l'altre a la seva esquerra.
(Marc 15,25 i 27)

7

Els claus arrapats a la carn del Fill de Déu per fixar el teu alè, tu que ets la font de la vida! Deliri de la omnipotència del botxí! Humilitat de Déu que es rendeix a la captivitat de la mort, per vèncer-la irradiant des del seu interior la vida més forta que el dolor i la prova, i que fa de l'últim silenci un cant de victòria. Vine a salvar-nos, Senyor Jesús!

XII Estació

La mort

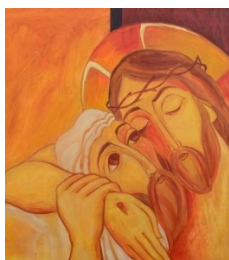

Era ja cap al migdia quan es va estendre per tota la terra una foscor que va durar fins a les tres de la tarda: el sol s'havia amagat.
Lavors la cortina del santuari s'esquinçà pel mig.
Jesús va cridar amb tota la força: Pare, a les teves mans confio el meu esperit».
I havent dit això, va expirar.
(Lluc 23,44-46)

I la Paraula va callar, immersa en l'últim silenci. Abandonada en els braços del pal de la creu, després de l'últim crit, va entrar en el silenci. El silenci mai no va ser més gran i la foscor més densa! S'apagava la llum, la que il·lumina tot ésser humà que entra en aquest món. La Paraula callava, aquella que va dir i tot va ser creat. Suspensa la terra esperava i el cor del món batejava en l'ansia de la nit que prepara l'aurora de la teva resurrecció: com la nostra espera perquè la vida ressorgeixi en la teva vida de Senyor ressuscitat. Amén.

XIII Estació

El davallament

*Josep d'Arimatea, membre distingit del Sanedrí,
que esperava també l'arribada del Regne de Déu,
va gosar entrar a veure Pilat per demanar-li el cos de Jesús. [...]
Josep va comprar un llençol, va baixar Jesús de la creu.*

(Marc 15,43 i 46)

Jeies abandonat en els braços d'ella, aquella que t'havia embolcallat acabat de néixer i que t'havia custodiat en el silenci del cor. Ara et contempla per dir-te encara paraules d'amor... En el seu cor de Mare l'espera lacerant era abandonament i pau confiada en la fidelitat de la promesa divina. La Mare del dissabte sant omplia de fe la nit de l'espera. Amb ella propera també al nostre dolor, aquest és tocat per la promesa de la vida que vencerà la mort i esdevindrà misteriosa aurora del vuitè dia. Amén.

XIV Estació

La tomba

*Hi havia un hort a l'indret on havien crucificat Jesús, i dintre l'hort un sepulcre nou,
on encara no havia estat posat ningú. Com que per als jueus era el dia de la preparació,
i el sepulcre es trobava a prop, van dipositar-hi Jesús.*

(Joan 19,41-42)

La mort pot retenir la vida? La pedra pot tancar per sempre el poder de l'amor victoriós? Terrible el silenci de la Paraula eterna, poder a punt de despendre's de la Paraula de la nova creació. Al turó a la vora de Jerusalem el nou món, com en el ventre d'una mare, es preparava per al naixement, portant en la carn del Fill abandonat la matèria del món, ressuscitat en el Ressuscitat. Amb tu, el desig esdevenia esperança, i l'esperança anticipava el futur promès. Vine, Senyor Jesús!

Resurrecció

Després arribà també Simó Pere, que el seguia, i va entrar al sepulcre; veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó que continuava lligat a part. Llavors va entrar també l'altre deixeble, que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué.
(Joan 20,6-8)

Tértia die resurréxit a mórtuis, ascéndit ad caelos, sedet ad dexteram Dei Patris omnipoténtis, inde ventúrus est iudicare vivos et mórtuos.

Ressuscità el tercer dia d'entre els morts; se'n pujà al cel, seu a la dreta de Déu, Pare totpoderós, i d'allí ha de venir a judicar els vius i els morts.

Les il·lustracions que acompanyen aquest Via Crucis són obra del Centro Aletti, al capdavant del qual hi ha el P. Marko Ivan Rupnik sj, i han estat agafades de la pàgina web:
www.centroaletti.com